

Statsbanerne en Indtægt af 800,000 Kr. mere aarlig, hvilket ikke vil volde videre Fortræd ved sin Gennemførelse. Saaledes tror jeg, Kommissionen staar for Tiden. I Modsætning hertil vil jeg være tilbøjelig til at sige — og adskillige af Kommissionens Medlemmer se paa Sagen paa samme Maade — at kunne vi fremme en saadan Ordning af de finansielle Forhold for Statsbanerne, at der kommer Balance i hele Affæren, og dette kunde naas gennem en saadan Takstforhøjelse, saa gaa vi til en højere Grundtakst end den, Ministeren har opstillet, og derfor kan jeg ikke for mit Vedkommende finde det rigtigst, at man udskiller Takstagens Behandling fra det øvrige Stof, som nu ligger for, og med Hensyn til hvilket vi alle, da Kommissionen blev nedsat, ønskede, at der kunde finde en samlet Behandling Sted i Kommissionen. Saa har den højtærede Minister sagt: En Ting ligger mig paa Sinde, og det er, at jeg haaber ved Takstlovens Gennemførelse i Aar at naa mere Indtægt for Statskassen. Jeg tror ikke, det er rigtigst, hvad Ministeren har henvist til, at dette vil kunne benyttes til Lønning for Postetaten, Telegrafetaten osv. Den Side af Sagen blev ogsaa kun tangeret fra den højtærede Ministers Side. Men jeg spørger den højtærede Minister: Er det et rigtigst Standpunkt fra hans Side at indtage, nu at sige. Lad mig blot faa Takstloven, som maaske i dette Aar vil give Statskassen en Indtægt af 1,200,000 Kr. mere end tidligere, hvis han maa købe det paa Bekostning af, at han da ikke for lange Tider faar en højere Takst, som maaske ellers vilde blive Følgen af denne Sag? Jeg kan ikke forstaa det. Den ærede Minister har kun i sin Haand dette ene, og det kan han møde os med at sige: Jeg har to Love liggende for mig; den ene er Loven om Statsbanedriftens Ordning, og den anden er Loven om Statsbanernes Takster, der udløber den 1ste April 1901. Disse to Tidspunkter har han i sin Haand og derfor have vi fra Kommissionen rettet en Begæring til den højtærede Minister i saa Henseende. Begæringen vedtoges i et Møde den 22de Oktober, men Skrivelsen fremkom ganske vist først senere. Den 22de Oktober vare vi alle til Stede i Kommissionen med Undtagelse af det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lunn), og alle de tilstedeværende vare enige om, at for den os betroede Sags Skyld var det rigtigst at bede Ministeren om at udvirke hos Rigsdagen, at Loven blev forlænget et Aar. Derved kan jeg ikke se, at der blev gjort den mindste

Fortræd. Jeg har allerede sagt, at for Loven om Statsbanedriftens Ordning Vedkommende ligger Berettigelsen til en saadan Udsættelse i det Tidspunkt, hvorpaa Kommissionen kom til at arbejde. Og naar den højtærede Regering i 1899 knyttede Takstloven sammen med det øvrige Arbejde, Kommissionen havde, saa er det noget underligt, at dette Arbejde senere skilles ud fra det, Kommissionen har at beskæftige sig med.

Dette er min Stilling til denne Sag. Jeg vilde ønske, at den højtærede Minister, i Stedet for at gaa paa Tværs af Kommissionens Ønsker, kunde være gaaet med den. Jeg tror, den højtærede Minister havde stillet Sagen heldigere, hvis han havde sagt: Godt, det gør mig ondt, at de Herrer ikke kunne blive færdige saa hurtigt, som jeg havde ønsket, til de Tider, der staa nævnt i disse to Love, men der sker ikke nogen stor Ulykke ved, at disse Lovfrister forlænges et Aar, og naar de Herrer ville gøre deres til, at dette Arbejde kommer til at foreligge forsvarligt til April eller Maj 1901, saaledes at jeg selv har Tid til at indhente Statsbanernes Betænkning og foretage de nødvendige Overvejelser, før Lovforslagene skulle forelægges for Rigsdagen i Samlingen 1901, saa er jo intet forskærstet. Jeg tror, at, hvis det var sket, vilde vi have været fri for megen Misfornejelse og meget Mishag, som nu er kommet frem, og der vilde ikke være sket nogen Skade ved, at disse Love vare blevne forlængede det ene Aar. Jeg haaber, at det foreliggende Forslag vil blive undergivet Behandling i et Udvalg, og at man der pro primo vil overveje, om det ikke dog er rigtigst at gaa den først betraadte og naturlige Vej, at henholde sig til det Arbejde, der udføres i Kommissionen, og hvis man ikke vil det, at man da vil overveje de Punkter, jeg i mine Udtalelser her har villet bidrage til at fremdrage. Jeg beder det høje Ting om Undskyldning, fordi jeg saa længe har lagt Beslag paa Deres Opmærksomhed.

Tolderlund: Da det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) har omtalt denne Sag saa udførligt, er der egentlig ikke meget nyt at sige, men da jeg har faaet Ordet, skal jeg ikke undlade at bemærke, at det har undret mig en Del, at det ærede Medlem saa stærkt har fremdraget de Forhandlinger, der ere blevne førte i Kommissionen, idet det forekommer mig, at saa længe der ikke foreligger nogen Betænkning fra Kommissionens Side,